

prekani, z imenom „Katoliško kmečko društvo“. Več dni po zborovanju se je še slišalo govorjenje: „Pijača bila je boljša kakor vso čvekanje, kedaj pa še bo kaj zastonj, pa še bodemo šli.“

Kmetje! dobra reč in dobro zborovanje ne potrebuje mite in brezplačnih pijač in jedil. Ti „Štajerc“ pa nič ne plačaš pijače, če kje zboruješ, si pač siromak, kakor smo mi kmetje. K zborovanju jih pride tako zmiraj v velikem številu, istih pa, ki bi prišli samo jest in rogovilit, ne potrebujemo. Stvar je jako važna in se more brez sile in mite resno in pametno postopati.

Vojna v Južni Afriki.

Iz Haaga poročajo, da se z vladne in tudi z druge strani vpliva na Krügerja, naj sklene mir. Tudi angleška vlada baje deluje na to, da bi Krüger odnehal, toda Krüger odklanja vse ter se ne da omajati. Med angleškimi liberalci, kateri so bili vedno za mir z Buri, pa je nastal razkol. Dočim angleški listi v najživahnejših barvah opisujejo uspehe svojih rojakov in poraze Burov, katerim se po zagotavljanju angleških žurnalistov godi že obupno slabo, kaže lista izgub, da je bilo minole dni 26 večjih in manjših bojov in prask, angleške izgube pa tako velike, kakor bi se bila vršila prav poštena bitka. Iz Bruslja poročajo, da je izjavil dr. Leyds, da nista bila generala French in Buller nikdar burska vjetnika. Iz Cradocka poročajo, da so bili Angleži pri Waterkloofu tepeni ter da so izgubili 10 mrtvih in 4 ranjence, 66 pa je bilo vjetnikov. Buri pa so izgubili le enega mrtvega, in enega moža so jim Angleži vjeli.

Buri si znajo vedno preskrbeti novega streljiva, živil in obleke. Angleški listi pišejo o tem plenjenju, da Buri ropajo, kadar pa plenijo Angleži, pa pišejo, da «konfiscirajo!» O Burih se poroča, da je njih zdravstveno stanje izborno, da so vedno dobre volje, da jim ne manjka ne jedi ne pijače in tudi ne obla-

Takih izgledov bi se dalo navesti še vse polno, a vsak priča, kako zlato resnico je povedal „Slovenski Gospodar“ v številki z dne 11. aprila 1901. na strani 6, kjer je pisal: „Ne zaupaj v gmotnih ali denarnih rečeh nikomur, niti svojemu najboljšemu prijatelju ne.“

Praprotovo seme.

(Resnična dogodba iz lanskega leta.)

„Povem ti, bodi previden! Ti ne veš, kako se je v nedeljo pri ‚Figabirtu‘ stari Gašpar priduševal in kako je zagotavljal, da vsacega ubije, katerega bo po noči našel pod oknom svoje Katerce. Veš s starim se ni šaliti. Trde kosti še ima in koder udari, tam se pozna. Vem, da je Katerca lepo, brhko dekle in da te skomina po njej, a pravim ti, bodi previden!“

Tako je svaril Zelnikov Andrejček Dacarjevega Blažeta, ko je ta nameraval na večer h Katerci pod okno.

čila, katera so pa večinoma pobrali Angležem, tako da Buri tudi nosijo zdaj rudečo angleško uniformo. Vsed tega se pripeti nemalokrat, da Angleži ne vedo so-li Buri ali lastni rojaki, na katere jim je streljati.

Te dni se je vršil v Queenhallu javen shod, na katerem sta govorila bivša ministra v Kaplandiji Marriman in Sauer. Predsednik shoda je bil Labourchere in tudi več poslancev je prišlo na shod. Z velikim navdušenjem se je sprejela resolucija, ki obsoja južnoafričansko politiko ter zahteva, naj se dovolj Burom popolna neodvisnost.

Razne stvari.

Regulacija Pesnice. Naznanjamo našim cenjenim bralcem, da je c. kr. poljedeljsko ministerstvo vsled prošnje štajarskega deželnega odbora z dne 30. novembra 1900, regulacijo Pesnice na tretji progii 9. sekcije dovolilo. Tega uspeha pa se nimamo zahvaliti poslancem, ampak uplivi nemškega viteškega reda in štajarskemu deželnemu odboru, kakor tudi vrli kmečki deputaciji ki je lansko leto šla v Gradec. Hofrat Plojkovič pa ni naredil nič.

280.000 kron za vinograde od dežele in države bode se letos razdelilo za Spodnje Štajersko, ker je deželni zbor tokrat svoj prispevek zopet za 20000 K povišal. Od tega zneska dobili bodejo kmetje 259.500 K meščani 20500 K.

Našim cenjenim naročnikom in sotrudnikom srčna hvala za doposlane dopise. One pa, katerih dopise zaradi prostora sedaj nismo zamogli natisniti, prosimo potrpljenja. Građiva, posebno iz priprostih kmečkih rok, nam vedno dovolj dohaja, kar je veselo znamenje prihodnosti in probujenosti kmečkega stanu. Tudi prosimo oproščenja, ako tu in tam kak dopis

„Priti pa morem kmalu do nje,“ pravi Blaže. Nikjer ne moreva drugače med štirimi očmi delj časa govoriti in jaz ji morem toliko povedati. Ti povem, da morem priti do nje, naj bo že kakor hoče. Nič ne veš Andrejček, kako bi se dalo poskusiti? Katerca me ima rada in mi je tudi dovolila, da pridem lahko k njej, če mislim, da me ne bo nobeden zasačil.“

„Ja, dalo bi se že, pa težko. Ravnokar mi je nekaj v glavo padlo. Morda si že slišal, kako moč ima praprotovo seme, če ga dobiš na kresno bilo večer? Pravijo, da je človek neviden, če ga nosi v škornjih. Pa kje ga dobiti, to — to!“

„Saj res, Andrejček!“ Seveda sem že slišal, še lansko zimo so mi stari oče pripovedovali, ko sva na peči treske cepila, da je to resnično. Veš, kje bi se dobilo? Pri Šinterjevi Urši, o kateri tudi pravijo, da zna coprati. Toda meni praprotovega semena ne bo dala, ker je še od zadnjič náme jezna radi tistega, ušivega lesu za grabnom.“

„Ti Blaže če veš, da ga ima, kar pojdi k nji, ti ga bo že dala, če ji pomoliš par grošev v roko, saj

skrajšamo ali kaj prečrtamo, ker vsaka stvar ima svoje meje. Le tako naprej! Uredništvo.

Iz Doberle vasi na Koroškem. „Jaz sem govoril; zdaj imate besedo Vi!“ S temi besedami sklepa g. Franco Uranšek, kaplan svoj dopis iz naše vasi v „Mirovi“ št. 24. — Seveda imamo besedo zdaj, a imeli smo jo tudi vže prej in jo bomo obdržali tudi v prihodnje, če bode treba in se nam bode poljubilo. Je-li mislite g. France, da bomo morda Vas vpraševali, kedar nam bode treba govoriti. Motite se zelo. Dolgo pa ste rabili g. kaplan, predno ste skrpali svoj dopis, ki nima ne glave ne nog. Hudir ga pa védi, kako to, da nam niste poslali kar precej popravka po § 19 tisk. zak. vsaj ta prelepi paragraf Vi gospodje ob vsaki priliki tako radi rabite. Mogočno ste se enkrat razkorčili — vsaj dolgo-pet ste dosti — in naperili pero proti „Štajercu.“ Ni-li res, čudno se Vam zdi, da prinaša „Štajerc“ iz Koroškega tu in sem kake novice in uganjka Vam je, kedo se skriva za črkami „S. J.“ Seveda Vam to ne mora ugajati, zato pa tudi smatrate „Štajerca“ za tak list, ki v svoji zunajnosti ne kaže nobenega napredka. Bežite no. Kdo Vam pa to vejame? Vsaj sami Veste, kako je naš list zadnji čas napredoval in kako je razširjen v naši okolici. veste pa tudi, da ga naše ljudstvo težje pričakuje, kakor Vašega žegnanega „Mira.“ In baš vsled tega, ker je „Štajerc“ priljubljen in ker probuja nezavedno ljudstvo iz zaslepnosti, zato ste začeli gonjo proti njem. A naj se še toliko s prižnice propoveduje, da bode vsakdo na veke pogubljen, kdor ga bere, ne pridite k cilju, ampak samo reklamo delate za naš list, kajti vsak tem rajše poseže po njem, tem bolj se prepoveduje. Pač res je, „da prepovedan sad najbolje diši.“ Vsa Vaša sveta jeza Vam ne pomaga nič. Svitati začelo se je vendar enkrat tudi v tužnem Korotanu. Tega ste sami izza zadnjih občinskih volitev popolnoma prepričani. Naš kmet jel se je otesati jarma, pod katerim je zdihoval leta in leta. Nismo hoteli sicer odgovarjati Vašim besedam, a ker nam Vi sami svetujete, da naj se damo kje podučiti, kaka razlika je med resnico in neresnico, ter lažjo, bomo

veš, da ti stara gre za par krajcarjev ob polnoči v totenkamro po žebelj od truge.“

„Misliš Andrejček?“ pravi Blaže. Bom pa poskusil. Zdaj pa srečno in pa tiho bodi o tem, kar sva se menila.“

„Tako tiho bom, kakor grob. Náme se lahko zaneseš. Ne povem nobenemu, če mi nebesa obljudi, — ko ne.“

V tem se Andrejček in Blaže razideta.

In res je gnala sama ljubezen do Katerce Blažeta k Šinterjevi Urši po praprotvo seme. In ni bilo zameriti Blažetu! Kdor je videl in poznal Gašperjevo hčerko, ta je moral priznati, da je Katerca deklet, kakoršne ni na daleč na okoli. V lice rdeča kakor kri in zobe kakor iz repe. Ni torej čudo, da je ta deklica, ki je bila po vrhu še zelo prijazna, vnela v Blažetu ljubezen do nje in da je bil pripravljen za njo dati vse, ako tudi življenje.

še par besed spregovorili. Ali naj pridemo mari k Vam g. France, da nas o tem podučite? Nikakor ne! Na pravega bi naleteli! Kdo pa je svoj čas tako gorostasno lagal v Miru? Se-li še spominjate podlih neresničnih napadov na uradništvo in učiteljstvo? Kdo pa je ovadil in denunciiral vrlega g. nadučitelja zaradi onega „golaža“ v šoli? Veste li kdo je hotel z podlo lažjo uničiti njegov ugled? Seveda se taji vse po sloveči ligorijanski morali. Mi prav dobro vemo, kedor je bil tajisti dopisun in tudi Vi g. France ga najbrže poznate. In taki ljudje, ki so sami poduka potrebni, si dovoljujejo drugim kaj svetovati. Pezdir v očesu svojega bližnjega pač vidite, a bruna v svojem ne. Vse kar smo pisali, je gola istina in pri tej tudi ostanemo in se Vaše pretnje „da utegnemo prihodnjič bolj trdo skupaj trčiti“ prav nič ne bojimo. Da za Babič-evem nakupom zadruga v Sinči vasi tiči ali je tičala je dognana stvar. Brez vsega vzroka posojilnica ni kupila Babičeve bajte. Jasno tedaj, da dobimo v kratkem prepotrebni konsum. Kaj pa tudi rabi posojilnica tukaj posestva, če ima svoje stališče v Sinči vasi? Mi smo že tukaj z vsem poskrbljeni in posojilnica naj ostane tam, kjer je dosedaj bila in naj ne hodi drugim v zelje. Sicer se je pa ne bojimo prav nič, in ste povsem napačno tolmačili naše besede. Vsaj vsakdo ve, da vse naprave, ki so na klerikalni podlagi ustanovljene, začno enkrat pokati če ne prej, pa slej, a vse pridejo na vrsto. Le poglejte malo na Kranjsko in na Štajersko. Ni ga skoraj dneva da bi ne bilo v „Narodu“ brati: ta in ta konsum je šel rakom žvižgat.“ Gotovo pa tudi še niste pozabili, kar je drž. posl. Gratzhofer trdil o slavni gosp. zadrudi v Sinči vasi? Če pa ste slučajno pozabili, rade volje Vam določimo tisto številko „Štajerca“, ki je prinesla skoraj doslovno prestavo tiste interpelacije. Kaj pa velepomembna obsodba dr. Žlindre v državnem zboru? Ste le taisto čuli in kako Vam je bilo takrat pri srcu. A ker smo vže pri žlindri, naj omenimo, da bi imel naš dopisnik sicer vse tajiste sposobnosti za dovaženje žlindre, a ker ve, da niste s plačilom posebno natančni, boji se, da

Prišedši k Urši, povedal ji je Blaže povod svojega prihoda. Urša ga je po strani gledala in že ga hotela odpraviti, kar vidi, da Blaže vleče iz žepa možnjček. To jo je potolažilo. Pa odpustila mu vendarle ni, da ji zadnjič ni pustil pobrati suhljadi za grabnom. Hotela se je maščevati nad njim, ker jo je takrat še ozmerjal in prilika se ji je zdaj ponudila.

„Veš, kaj Urša! Če mi ga daš, pobrala boš lahko vse tisto krepelovje tam za grabnom in še par grošev ti dam, samo če mi ga daš in če je res, da me ne more nobeden videti, če ga nosim (seme) v škornjih.“

„Tisto, tisto pa že da!“ pravi Urša. „Nobeden te ne vidi, ako ga imaš pri sebi, če bi tudi v nedeljo popoldan na sredi oštarije stal. Samo tisti te lahko vidi, katerega sam hočeš, da te sme videti, drugi pa ne. To jaz dobro vem, prav dobro. Verjemi mi.“

(Konec prihodnjič.)